

den er færdig med Straffen, bør han træde ind igjen i Geleddet og vogte sig for paany at blive straffet, og at soignere denne Person efter 3 Dages Afstraffelse paa den af Mindretallet foreslaaede Maade vilde efter militaire Begreber mildest talt see noget comiff ud. — Det Samme gjælder med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 om, at Straffen ikke maa anvendes mellem Kl. 9 om Aftenen og Kl. 5 om Morgenen. Dette er vistnok meget human, men, da Straffen faaer størst Anvendelse i Krigstid, vilde man ved en saadan Bestemmelse, naar man ikke tilfældigviis havde Standparteer i længere Tid, blive ude af Stand til at bruge Straffen, og Straffen vilde altsaa ved en saadan Tidbestemmelse netop komme til at mangle den Anvendelighed, som man har søgt at give den i Krigstid. — Ordene: „lang“ og „meget“ har den ærede Minister allerede udtalt sig om. Enten man siger: „meget anstrengende“ eller „anstrengende Tjeneste“ er vistnok ligegyldigt. At en Mand ikke skulde kunne straffes efter Marsch, vilde derimod være meget besynderligt, naar man veed, at en Militair, naar han er i Tjenesten, aldrig gaaer, men altid marscherer, saa at selv den mindste Tour, som han foretager, er en Marsch. — En Lovbestemmelse som denne bør naturligviis bringes til Anvendelse efter Ordens Strengthed, og, naar man lader Ordet „lang“ falde bort, vil man derfor let komme til det Resultat, at man aldrig nogenstunde vil kunne komme til at anvende Straffen.

Jeg skal hermed tillade mig at afvente, hvad det ærede Mindretal maatte have at bemærke, inden jeg videre udtaler mig om Sagen.

David: Jeg tror ikke, at jeg behøver at bede det ærede Thing at undskylde, naar jeg ikke Skridt for Skridt følger det ærede Fleertals Ordfører. Det vilde efter min Mening være et ligesaa fjedommeligt Arbejde for Thinget at høre derpaa som for mig at prøve paa at gaae denne noget langtrukne Vej med ham. Jeg skal kun i Almindelighed tillade mig nogle Bemærkninger for at charak-

terisere hans Indvendingers egentlige Bestaafhed. Naar han saaledes siger, at det er selsomt, at Mindretallet med Hensyn til en Straf, som det selv betegner som nedværdigende og som en saadan, der kan være ligesaa skadelig for Helveden som Krumslutningen, og som det i det Hele taget ikke troer at være overensstemmende med den Retsbevidsthed, som har udviklet sig hos Folket, principalkter har foreslaaet denne Strafs Afkæffelse eller rettere sagt Ikke-Indførelse, men ikke bestomindre subsidiairt gaaer ind paa en saadan Straffemaades Indførelse, saa forekommer det mig virkelig at være en selsom Indvending, idet Mindretallets Forslag jo kun gaaer ud paa at antage denne Straffemaade, naar den sættes indenfor saadanne Grændser og omgjørdes med saadanne Cauteler, at det idetmindste vil være mindre betænkkeligt at indføre den, end naar man ikke har disse Cauteler. At der skulde vise sig noget Selsomt ved en Sammenstilling af det principale og de subsidiaire Forslag, formaaer jeg derfor ikke at indsee. Dvertimod tror jeg, at de meget godt kunne bestaae ved Siden af hinanden, og den Anke, som i saa Henseende er fremsørt, falder tilbage paa dem, som have fremsørt den, og ikke paa Forslagsstillerne. — Den ærede Ordfører for Fleertallet gjorde med Hensyn til Anskuelser om denne Straffemaades Bestaafhed nogle Bemærkninger, som bleve mere directe henvendte til mig selv, idet han meente, at jeg slet ikke kunde have nogen begrundet Dom om denne Straffemaade, fordi jeg kun havde seet den udført for 30—40 Aar siden paa andre Steder og under andre Forhold end dem, som han troer nu ville finde Sted. Jeg skal dertil kun bemærke, at hvorvidt jeg har nogen begrundet Mening om de forskjellige Straffemaader, tror jeg den ærede Ordfører ikke vil opfaste sig til Dømmer over, og jeg kan i saa Henseende ligesaa roligt modtage hans Anke, som jeg har tiet til den høitærede Krigsministers Anke i denne Henseende, nemlig over, at jeg betegnede denne Straf som barbarisk. Jeg gjentager, at enten bliver denne Straf et reent Spilleværk, eller den